

چهل حدیث تصویری

امام حسن مجتبی علیہ السلام

نصیحت از سر اخلاص

أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّهُ مَنْ نَصَحَّ لِلَّهِ وَأَخَذَ قَوْلَهُ دَلِيلًا هُدِيَ لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَوَفَّقَهُ اللَّهُ
لِلرَّشادِ وَسَدَّدَهُ لِلْخُسْنَى فَإِنَّ جَارَ اللَّهِ أَمِنٌ مَحْفُوظٌ وَعَدُوَّهُ خَابِطٌ مَخْذُولٌ
فَاحْتَرُسُوا مِنَ اللَّهِ بِكَثْرَةِ الذِّكْرِ

هان ای مردم! کسی که برای خدا نصیحت کند و کلام خدا را راهنمای خود گیرد، به راهی پایدار رهنمون شود و خداوند او را به رشد و هدایت موفق سازد و به نیکویی استوار گرداند، زیرا پناهنده به خدا در امان و محفوظ است و دشمن خدا ترسان و بی‌یاور است و با ذکر بسیار خود را از [معصیت خدای] بپایید.

شناخت هدایت

«وَاعْلَمُوا عِلْمًا يقِيًّا أَنَّكُمْ لَنْ تَعْرِفُوا التُّقْىٰ حَتَّىٰ تَعْرِفُوا صِفَةَ الْهَدِىٰ، وَلَنْ تُمسِكُوا بِمِيقَاتِ الْكِتَابِ حَتَّىٰ تَعْرِفُوا الَّذِى نَبَذَهُ وَلَنْ تَتَلَوَّ الْكِتَابَ حَقَّ تِلَوَتِهِ حَتَّىٰ تَعْرِفُوا الَّذِى حَرَفَهُ، فَإِذَا عَرَفْتُمْ ذَلِكَ عَرَفْتُمُ الْبِدَعَ وَالْتَّكْلُفَ وَرَأَيْتُمُ الْفِرِيَةَ عَلَى اللَّهِ وَالتَّحْرِيفَ وَرَأَيْتُمْ كَيْفَ يَهُوَى مَنْ يَهُوَى»

به یقین بدانید که شما هر گز تقوارانشناشید تا آن که صفت هدایت را بشناسید، و هر گز به پیمان قرآن تمسک پیدا نمی کنید تا کسانی را که دورش انداختند بشناسید، و هر گز قرآن را چنان که شایسته تلاوت است تلاوت نمی کنید تا آنها را که تحریف ش کردند بشناسید، هر گاه این را شناختید بدعتها و بر خود بستن هارا

فاصله میان حق و باطل

«بَيْنَ الْحَقِّ وَالْبَاطِلِ أَرْبَعُ أَصَابِعٍ، مَا رَأَيْتَ بِعِينَيْكَ فَهُوَ الْحَقُّ وَقَدْ تَسْمَعُ بِأَذْنَيْكَ
بَاطِلًا كَثِيرًا».

بین حق و باطل به اندازه چهار انگشت فاصله است، آنچه با چشم بینی حق
است و چه بسا با گوش خود سخن باطل بسیاری را بشنوی.

آزادی و اختیار انسان

«مَنْ أَحَالَ الْمَعَاصِي عَلَى اللَّهِ فَقَدْ فَجَرَ، إِنَّ اللَّهَ لَمْ يُطْعَ مَكْرُوحاً وَ لَمْ يَعْصِ
مَغْلُوباً وَ لَمْ يَهْمِلِ الْعِبَادَ سَدِيٍّ مِنَ الْمَمْلَكَةِ، بَلْ هُوَ الْمَالِكُ لِمَا مَلَكَهُمْ وَ الْقَادِرُ
عَلَى مَا عَلَيْهِ أَقْدَرَهُمْ، بَلْ أَمْرَهُمْ تَخْيِيرًا وَ نَهَاهُمْ تَحْذِيرًا»

هر که گناهان را به خداوند نسبت دهد، به تحقیق، فاجر و نابکار است. خداوند به زور اطاعت نشود، و در نافرمانی مغلوب نگردد، او بندگان را مهمل و سرخود در مملکت وجود رها نکرده، بلکه او مالک هر آنچه آنها را داده و قادر بر آنچه آنان را توانا کرده است می باشد، آنان را فرمان داده تا به اختیار خودشان آن را بپذیرند و نهیشان نموده تا به اختیار خود بر حذر باشند.

زهد و حلم و درستی

«قِيلَ لَهُ(عليه السلام) مَا الزُّهْدُ؟ قَالَ: الرَّغْبَةُ فِي التَّقْوَى وَ الرَّهَادَةُ فِي الدُّنْيَا.
قِيلَ: فَمَا الْحَلْمُ؟ قَالَ كَظُمُ الْغَيْظِ وَ مَلْكُ النَّفْسِ. قِيلَ مَا السَّدَادُ؟ قَالَ: دَفْعُ
الْمُنْكَرِ بِالْمَعْرُوفِ».

از حضرت امام حسن مجتبی (علیه السلام) پرسیده شد که زهد چیست؟ فرمود:
رغبت به تقوا و بی رغبتی در دنیا. سؤال شد حلم چیست؟ فرمود: فرو بردن خشم
و تسلط بر نفس. سؤال شد سداد و درستی چیست؟ فرمود: بر طرف نمودن زشتی
به وسیله خوبی.

تقوا

الْتَّقْوَى بَابُ كُلِّ تَوْبَةٍ وَرَأْسُ كُلِّ حِكْمَةٍ وَشَرْفُ كُلِّ عَمَلٍ بِالْتَّقْوَى فَازَ مَنْ فَازَ
مِنَ الْمُتَّقِينَ.

تقوا و پرهیز کاری سرآغاز هر توبه ای، و سر هر حکمتی، و شرف و بزرگی هر عملی است، و هر که از با تقوا یان کامیاب گشته به وسیله تقوا کامیاب شده است.

خليفة به حق

إِنَّمَا الْخَلِيقَةُ مَنْ سَارَ بِسِيرَةِ رَسُولِ اللَّهِ(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) وَعَمِلَ
بِطَاعَةِ اللَّهِ وَلَعْمَرَى إِنَّا لِأَعْلَمُ الْهُدَىٰ وَمَنَّا رَّتَقَىٰ.

خلافت فقط از آن کسی است که به روش رسول خدا(صلی الله علیه وآل‌هه
وسلم) برود، و به طاعت خدا عمل کند، و به جان خودم سوگند که ما اهل بیت
نشانه های هدایت و جلوه های پر فروغ پرهیز گاری هستیم.

حقیقت کرم و دنائت

قِيلَ فَمَا الْكَرَمُ قَالَ الْإِبْتِدَاءُ بِالْعَطِيَّةِ قَبْلَ الْمَسَأَةِ وَ إِطْعَامُ الطَّعَامِ فِي الْمَحْلِ قِيلَ
فَمَا الدَّنَيَّةُ قَالَ النَّظَرُ فِي الْيَسِيرِ وَ مَنْعُ الْحَقِيرِ

از امام مجتبی سؤال شد: کرم چیست؟ فرمود: آغاز به بخشش نمودن پیش از
درخواست نمودن و اطعام نمودن در وقت ضرورت و قحطی. سؤال شد: دنائت
و پستی چیست؟ فرمود: کوچک بینی و دریغ از اندک.

مشورت مايه رشد و هدايت

«ما تَشَاءُرَ قَوْمٌ إِلَّا هُدُوا إِلَى رُشْدِهِمْ»

هیچ قومی با هم دیگر مشورت نکنند، مگر آن که به رشد و کمال شان هدایت شوند.

لئامت و پستی

«اللَّوْمُ أَنْ لَا تَشْكُرَ النِّعْمَةَ.»

پستی آن است که شکر نعمت را نکنی.

بدتر از ننگ وزبونی

«الْعَارُ أَهُونُ مِنَ النَّارِ.»

ننگ آسانتر از دوزخ است

رفیق‌شناسی

«قالَ الْحَسَنُ(عليه السلام) لِبَعْضِ وُلْدِهِ: يَا بْنَنِيَ لَا تُواخِّرْ أَحَدًا حَتَّى تَعْرِفَ
مَوَارِدَهُ وَمَصَادِرَهُ فَإِذَا اسْتَنْبَطْتَ الْخُبْرَةَ وَرَضِيتَ الْعِشْرَةَ فَأَخِهُ عَلَى إِقَالَةِ
الْعِشْرَةِ وَالْمُوَاسَاةِ فِي الْعُسْرَةِ».»

امام حسن(عليه السلام) به یکی از فرزندانش فرمود: ای پسرم! با احدي برادری
مکن تابданی کجاهامی رود و کجاهامی آید، و چون از حالش خوب آگاه شدی
و معاشرتش را پسندیدی با او برادری کن به شرط این که معاشرت، بر اساس چشم
پوشی از لغزش و همراهی در سختی باشد.

کار با توکل

«لَا تُجَاهِدِ الظَّلَّابَ جِهَادَ الْغَالِبِ وَ لَا تَتَكَلَّ عَلَى الْقَدَرِ إِتْكَالَ الْمُسْتَسْلَمِ»

چون شخص پیروز در طلب مکوش، و چون انسان تسليم شده به قدر اعتماد مکن
[بلکه با تلاش پیگیر و اعتماد و توکل به خداوند، کار کن].

خویشاوند و بیگانه واقعی

الْقَرِيبُ مَنْ قَرَبَتُهُ الْمَوَدَّةُ وَ إِنْ بَعْدَ نَسَبَهُ، وَ الْبَعِيدُ مَنْ باعَدَتُهُ الْمَوَدَّةُ وَ إِنْ

قَرَبَ نَسَبَهُ.

خویشاوند کسی است که دوستی و محبت، او را نزدیک کرده باشد و اگر
چه نژادش دور باشد و بیگانه کسی است که از دوستی و محبت به دور
است و گرچه نژادش نزدیک باشد.

اعتماد به مقدرات الهی

«مَنِ اتَّكَلَ عَلَىٰ حُسْنِ الْأُخْتِيَارِ مِنَ اللَّهِ لَهُ لَمْ يَتَمَّنَ أَنَّهُ فِي غَيْرِ الْحَالِ الَّتِي
إِخْتَارَهَا اللَّهُ لَهُ».»

هر که به نیک گزینی خداوند دلگرم باشد، آرزو نمی کند در وضعی جز آنچه خدا
برایش برگزیده، باشد.

آثار رفت و آمد در مسجد

«مَنْ أَدَمَ الْخِتْلَافَ إِلَى الْمَسْجِدِ أَصَابَ إِحْدَى ثَمَانِ آيَةً مُّخْكَمَةً وَأَخَّا مُسْتَفَادًا وَعِلْمًا مُسْتَطْرِفًا وَرَحْمَةً مُنْتَظِرَةً وَكَلِمَةً تَذَلْلُهُ عَلَى الْهُدَى أَوْ تَرْدُهُ عَنْ رَدِّي وَتَرَكَ الذُّنُوبَ حَيَاةً أَوْ خَشِيَّةً».

هر که پیوسته به مسجد رود به یکی از این هشت فایده می رسد: ۱- نشانه ای استوار (فهم آیات الهی)، ۲- دوستی قابل استفاده، ۳- دانشی تازه، ۴- رحمتی مورد انتظار، ۵- سخنی که به راه راستش کشد، ۶- یا سخنی که او را از پستی برهاند، ۷- و ترک گناهان به خاطر شرم از خدا، ۸- یا ترک گناهان به خاطر خوف از خدا.

بهرین چشم و گوش و دل

«إِنَّ أَبْصَرَ الْأَبْصَارَ مَا نَفَدَ فِي الْخَيْرِ مَذْهَبُهُ، وَأَسْمَعَ الْأَسْمَاعَ مَا وَعَى
الْتَّذْكِيرَ وَانْتَفَعَ بِهِ، أَسْلَمَ الْقُلُوبُ مَا طَهَرَ مِنَ الشُّبُهَاتِ»

همانا بیناترین دیده ها آن است که در طریق خیر نفوذ کند، و شنواترین گوشها
آن است که پند و اندرز را در خود فرا گیرد و از آن سود برد، سالمترین دلها آن
است که از شبهه ها پاک باشد.

تزمیه در پرتو عبادت

«إِنَّ مَنْ طَلَبَ الْعِبَادَةَ تَزَكَّى لَهَا، إِذَا أَضَرَّتِ النَّوَافِلُ بِالْفَرِيضَةِ فَأَرْفَضُوهَا.»

به راستی هر که عبادت را به خاطر عبادت طلب کند خود را تزمیه نموده است.
هر گاه مستحبات به واجبات زیان رساند آن را ترک کنید.

عاقل خیر خواه

«لَا يَعْشُ الْعَاقِلُ مَنِ اسْتَنْصَحَهُ.»

عاقل و خردمند به کسی که از او نصیحت و اندرز خواهد، خیانت نکند.

ارزش دادن به آثار عبادت

«إِذَا لَقِيَ أَحَدُكُمْ أَخًا فَلْيَقْبِلْ مَوْضِعَ النُّورِ مِنْ جَهَتِهِ».

هر گاه یکی از شما برادر خود را ملاقات کند، باید که محل نور پیشانی (یعنی محل سجده) او را بپرسد.

امید و پشتکار

«وَ اعْمَلْ لِدُنْيَاكَ كَانَكَ تَعِيشُ أَبْدًا، وَ اعْمَلْ لِاِخْرَقَ كَانَكَ تَمُوتُ غَدًّا،
وَ إِذَا أَرْدَتَ عِزًّا بِلا عَشِيرَةً، وَ هَيْبَةً بِلا سُلْطَانٍ فَأَخْرُجْ مِنْ ذُلُّ مَعْصِيَةِ اللهِ إِلَى
عِزٌّ طَاعَةِ اللهِ عَزَّ وَ جَلَّ».»

برای دنیايت چنان کار کن که گویا همیشه زندگی می کنی، و برای آخرت به
گونه ای کار کن که گویا فرد اخواهی مُرد، و اگر عزّتی بدون بستگان و شکوهی
بدون سلطنت خواهی، از معصیت و نافرمانی خدا به طاعت و فرمانبری خداوند
عزّوجلّ درآی.

پرهیز از تملق و بدگویی

«قالَ (عليه السلام) لِرَجُلٍ : إِيَاكَ أَنْ تَمَدَّحْنِي فَإِنَّا أَعْلَمُ بِنَفْسِي مِنْكَ أَوْ تُكَذِّبْنِي
فَإِنَّهُ لَا رَأْيَ لِمَكْذُوبٍ أَوْ تَعْتَابَ عِنْدِي أَحَدًا».»

امام به شخصی فرمود: مبادا مراستایش کنی، زیرا من خود را بهتر می‌شناسم، یا
مرا دروغگو شماری، زیرا دروغگو اندیشه و عقیده [ثابتی] ندارد، یا کسی رانزد من
بدگویی نمایی.

عوامل هلاکت آدمی

هَلَّاكُ النَّاسُ فِي ثَلَاثٍ: الْكَبِيرُ، الْحِرْصُ، الْحَسَدُ فَالْكَبِيرُ هَلَّاكُ الدِّينَ وَ بِهِ لُعْنٌ

إِبْلِيسُ

وَ الْحِرْصُ عَدُوُ النَّفْسِ وَ بِهِ أُخْرَجَ آدُمُ مِنَ الْجَنَّةِ وَ الْحَسَدُ رَأَيْدُ السُّوءِ وَ
مِنْهُ قَتَلَ قَابِيلُ هَابِيلَ.

هلاکت و نابودی مردم در سه چیز است: کبر، حرص، حسد تکبیر که به سبب آن
دین از بین می رود و به واسطه آن، ابليس، مورد لعنت قرار گرفت.

حرص که دشمن جان آدمی است و به واسطه آن آدم از بهشت خارج شد حسد
که سرورشته بدی است و به واسطه آن قابیل، هابیل را کشت.

تقوا و تفکر

«أُوصيكم بِتَقْوَى اللهِ وَإِدَامَةِ التَّفْكِيرِ فَإِنَّ التَّفْكِيرَ أَبُو كُلُّ خَيْرٍ وَأُمَّةٍ.»

شما را به پرهیزگاری و ترس از خدا و ادامه تفکر و اندیشه سفارش می کنم، زیرا
که تفکر و اندیشه، پدر و مادر تمام خیرات است.

همراهی با مردم

«صَاحِبُ النَّاسِ بِمِثْلٍ مَا تُحِبُّ أَنْ يصَاحِبُوكَ»

چنان با مردم مصاحبیت داشته باش که خود دوست داری به همان گونه با تو
مصاحبیت کنند.

نقش عقل، همت و دین

«لَا أَدْبَر لِمَنْ لَا عَقْلَ لَهُ، وَ لَا مُرْوَةٌ لِمَنْ لَا هِمَةَ لَهُ، وَ لَا حَيَاةٌ لِمَنْ لَا دِينَ لَهُ.»

کسی که عقل ندارد، ادب ندارد و کسی که همت ندارد، جوانمردی ندارد و
کسی که دین ندارد، حیاندارد.

تعلیم و تعلم

«عَلِمَ النَّاسُ عِلْمَكَ وَ تَعَلَّمَ عِلْمَ غَيْرِكَ.»

مردم را با دانشت، دانش بیاموز و خود نیز دانش دیگران را فراگیر.

روی آوردن به چه کسی؟

لَا تَأْتِ رَجُلًا إِلَّا أَنْ تَرْجُو نَوَالَهُ وَتَخَافَ يَدَهُ أَوْ يَسْتَفِيدَ مِنْ عِلْمِهِ أَوْ تَرْجُو
بَرَكَةَ دُعَائِهِ أَوْ تَصِلَ رَحْمًا بَيْنَكَ وَبَيْتِهِ

نزد کسی مرو، مگر آن که به بخشش او امیدوار، یا از قدرتش بیمناک، یا از دانشش
بهره مند، یا به برکت و دعايش امیدوار باشی، یا آن که بین تو و او پيوند
خويشاوندي اي باشد.

عقل و جهل

«لَا غِنَىٰ أَكْبَرُ مِنَ الْعَقْلِ وَ لَا فَقْرٌ مِثْلُ الْجَهْلِ وَ لَا وَحْشَةً أَشَدُّ مِنَ الْعَجْبِ، وَ
لَا عِيشَ اللَّذُّ مِنْ حُسْنِ الْخُلُقِ».»

هیچ بی نیازی ای بزرگتر از عقل و هیچ فقری مانند جهل و هیچ وحشتی سخت تر
از خودپسندی و هیچ عیشی لذت بخشنده از خوش اخلاقی نیست.

علی (علیه السلام)، دروازه ایمان

«إِنَّ عَلِيًّا بَابٌ مَّنْ دَخَلَهُ كَانَ مُؤْمِنًا وَ مَنْ خَرَجَ مِنْهُ كَانَ كَافِرًا».

علی (علیه السلام) دروازه ایمان است، هر که داخل آن شد مؤمن و هر که خارج از آن شد کافر است.

حقّ اهل بیت

وَالَّذِي بَعَثَ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِالْحَقِّ نَبِيًّا لَا يَنْقُضُ أَحَدٌ مِنْ حَقُّنَا
إِلَّا نَقَصَهُ اللَّهُ مِنْ عَمَلِهِ

قسم به خدایی که محمد(صلی الله علیه وآلہ وسلم) را به حق برانگیخت، هیچ کس از حق ما اهل بیت چیزی را کم نکند، مگر آن که خداوند از عملش چیزی را کم گرداند.

نيکی و پرسش؟

التَّبَرُّعُ بِالْمَعْرُوفِ، وَالإِعْطَاءُ قَبْلَ السُّؤَالِ، مِنْ أَكْبَرِ السُّؤُدَ

آغاز نمودن به نیکی و بذل و بخشش، پیش از درخواست نمودن، از بزرگترین
شرافتها و بزرگی هاست.

دعای مستجاب

«أَنَا الضَّامِنُ لِمَنْ لَمْ يَهْجُسْ فِي قَلْبِهِ إِلَّا الرَّضَا أَنْ يَدْعُوا اللَّهَ فَيُسْتَجَابُ لَهُ».»

کسی که در قلبش جز رضا و خشنودی خدا خطور نکند، چون خدارا بخواند، من
ضامن اجابت دعای او هستم.

عبادت و پرستش

«مَنْ عَبَدَ اللَّهَ عَبَدَ اللَّهَ لَهُ كُلُّ شَيْءٍ».

کسی که خدا را اطاعت و عبادت کند، خداوند همه چیز را مطیع او گرداند.

شکر و صبر دو خیر بدون شر

الخَيْرُ الَّذِي لَا شَرَّ قِيهُ؛ الشَّكْرُ مَعَ النَّعْمَةِ، وَالصَّبْرُ عَلَى التَّازْلَهِ

آن خوبی که شر و آفتی در آن نباشد، شکر در مقابل نعمت ها و صبر و شکیبایی
در برابر سختی هاست

فوايد خدام حوري

انا الضامن لمن لم يهجس في قلبه الا الرضا ان يدعوا الله فيستجاب له

من ضمانت می کنم برای کسی که در قلب او چیزی نگذرد، جز رضای
خداوندی [که خداوند دعای اورا مستجاب فرماید

بیناترین، شنواترین و سالم‌ترین

انَّ ابْصَرَ الْأَبْصَارَ مَا نَفَدَ فِي الْخَيْرِ مَذْهَبَهُ وَاسْمَعُ الْأَسْمَاعَ مَا وَعَيَ التَّذْكِيرُ
وَانتَفَعَ بِهِ وَاسْلَمَ الْقُلُوبُ مَا طَهَرَ مِنَ الشَّبَهَاتِ

به راستی، بیناترین دیده ها آن است که در خیر نفوذ کند و شنواترین گوش ها
آن است که تذکرات [دیگران] را بشنو و از آن بهره مند شود و سالم ترین دل
ها آن است که از شک و شبهه پاک باشد.

فاصله بین حق و باطل

بین الحق و الباطل اربع اصابع، ما رأيت بعينك فهو الحق و قد تسمع
باذنيك باطلًا كثيراً

بین حق و باطل چهار انگشت فاصله است، آنچه را با چشم خود ببینی، حق است
و آنچه را شنیدی یا آنکه برایت نقل کنند، چه بسا باطل باشد

تأکید بر اهمیت و نتایج درخشان مشورت

ما تشاور قوم الا هدوا الي رشدهم

هیچ گروهی در کارها با یکدیگر مشورت نکرده اند، مگر آنکه به رشد فکری و عملی و... رسیده اند

صبر، وفای به عهد و عجله، نشانه چیست؟

آن الحلم زینه، و الوفاء مروه و العجله سفه

شکیبایی زینت شخص، وفای به عهد، نشانه جوان مردی و عجله و شتاب زدگی
در کارها بدون اندیشه دلیل بی خردی است

